॥ द्रौपद्युवाच ॥ अप्रैषीद्राजपुत्रीं मां सुराहारीं तवान्तिकं। पानमाहर मे क्षिप्रं पिपासा मयि चाब्रवीत्। ४४५

॥ कीचक उवाच ॥ अन्या भद्रे नयिष्यन्ति राजपुत्र्याः प्रतिश्रुतं। इत्येनां दक्षिणे पाणौ सूतपुत्रः परामृशत्।

॥ द्रौपद्युवाच ॥ यथैवाहं नाभिचरे कदाचित् पतीन्मदाद्दैमनसाऽपि जातु। तेनैव सत्येन वशीकृतं त्वां द्रक्ष्यसि पाप परिकृष्यमाणं।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स तामभिप्रेक्ष्य विशालनेत्रां जिघृक्षमाणः परिभर्त्सयन्तीं। जग्राह तामुत्तरवस्त्रदेशे स कीचकस्तां सहसाक्षिपन्तीं।

प्रगृह्यमाणा तु महाजवेन मुहुर्विनिश्वस्य च राजपुत्री। क्षिप्तेव तं गाढममृष्यमाणा प्रवेपमानाऽतिरुषा शुभाङ्गी। तया समाक्षिप्ततनुः स पापः पपात शाखेव निकृत्तमूलः।

सा गृहीता विधुन्वाना भ्रूमावाक्षिप्य कीचकं। सभां शरणमागच्छद्यत्र राजा युधिष्ठिरः। ४६०

तां कीचकः प्रधावन्तीं केशपाशे परामृशत्। अथैनां पश्यतो राज्ञः पातयित्वा पदाऽवधीत्।

तस्या योऽसौ तदाऽर्कीण राक्षसः सन्नियोजितः। स कीचकमपोवाह वातवेगेन भारत।

स पपात तदा भूमौ रक्षोबलसमाहतः। विघूर्णमानो निश्चेष्टश्छिन्नमूल इव द्रुमः।

ताञ्चासीनौ ददृशतुर्भीमसेनयुधिष्ठिरौ। अमृष्यमाणौ कृष्णायाः कीचकेन पराभवं।

तस्य भीमो वधं प्रेप्सुः कीचकस्य दुरात्मनः। दन्तैर्दन्तांस्तदा रोषान्निष्पिपेष महामनाः। ४६५

धूमच्छायामभजतां नेत्रे चोच्छ्वसितपक्ष्मणी। सस्वेदा भ्रुकुटी चोग्रा ललाटे समवर्त्तत।

हस्तेन मृदते चैव ललाटं परवीरहा। भूयश्च त्वरितः क्रुद्धः सहसोत्थातुमैच्छत।

अथावमृद्नादङ्गुष्ठमङ्गुष्ठेन युधिष्ठिरः। प्रबोधनभयाद्राजा भीमं तं प्रत्यसेधयत्।

तं मत्तमिव मातङ्गं वीक्षमाणं वनस्पतिं। स तमावारयामास भीमसेनं युधिष्ठिरः।

आलोकयसि किं वृक्षं सूद दारुकृतेन वै। यदि ते दारुभिः कृत्यं बहिर्वृक्षान्निरीक्ष्यतां। ४७०

सा सभाद्वारमासाद्य रुदती मत्स्यमब्रवीत्। अवेक्षमाणा सुश्रोणी पतींस्तान्दीनचेतसः।

आकारमभिरक्षन्ती प्रतिज्ञां धर्म्मसंहितां। दह्यमानेव रौद्रेण चक्षुषा द्रुपदात्मजा।

॥ द्रौपद्युवाच ॥ येषां वैरी न स्वपिति षष्ठेऽपि विषये वसन्। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदाऽवधीत्।

ये दद्युर्न च याचेयुर्ब्रह्मण्याः सत्यवादिनः। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदाऽवधीत्।

येषां दुन्दुभिनिर्घोषो ज्याघोषः श्रूयतेऽनिशं। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदाऽवधीत्। ४७५

ये च तेजस्विनो दान्ता बलवन्तोऽतिमानिनः। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदाऽवधीत्।

सर्व्वलोकमिमं हन्युर्धर्म्मपाशासितास्तु ये। तेषां मां मानिनीं भार्य्यां सूतपुत्रः पदाऽवधीत्।

शरणं ये प्रपन्नानां भवन्ति शरणार्थिनां। चरन्ति लोके प्रच्छन्नाः क्व नु तेऽद्य महारथाः।

कथन्ते सूतपुत्रेण बध्यमानां प्रियां सतीं। मर्षयन्ति यथा क्लीवा बलवन्तोऽमितौजसः।

क्व नु तेषाममर्षश्च वीर्य्यन्तेजश्च वर्त्तते। न परीप्सन्ति ये भार्य्यां बध्यमानां दुरात्मना। ४८०

मया तु शक्यं किङ्कर्तुं विराटे धर्म्मदूषके। यः पश्यन्मां मर्षयति बध्यमानामनागसं।